

Sygn. akt: I C 1038/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Gałuszka
Protokolant:	Monika Bożek

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2016 r. w Krośnie

sprawy z powództwa (...) **sp. z o.o. w Ś.**

przeciwko (...) **S.A. V. (...)**
w W.

o zapłatę kwoty 3.542,40 zł

I. zasądza od pozwanego (...) **S.A. V. (...)** w W. na rzecz powoda (...) **sp. z o.o. w Ś. kwotę 2.114,00 zł** (dwa tysiące sto czternaście złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2014 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwa oddala,

III. zasądza od powoda (...) sp. z o.o. w Ś. na rzecz pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. kwotę 150,00 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania,

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Krośnie od powoda (...) sp. z o.o. w Ś. kwotę 42,00 zł (czterdzieści dwa złote), a od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. kwotę 63,00 zł (sześćdziesiąt trzy złote) tytułem uzupełnienia kosztów wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt I C 1038/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 maja 2016 r.

Powód (...) Sp. z o.o. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) tytułem odszkodowania kwoty 3 542,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego i kosztów opłaty skarbowej, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że w wyniku kolizji drogowej w dniu 19.02.2014 r. uszkodzeniu uległ samochód marki B. (...) nr rej. (...) należący do poszkodowanego P. B.. Następstwem wypadku była niemożność korzystania przez poszkodowanego z własnego pojazdu w takim zakresie, w jakim korzystałby z niego, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Nie dysponując innym wolnym pojazdem, którym mógłby zastąpić uszkodzone auto, zmuszony był wynająć pojazd zastępczy. W dniu 3 marca 2014 r. poszkodowany wynajął od strony powodowej tj. (...) Sp. z o.o. w Ś. auto zastępcze H. (...) nr rej. (...) na czas naprawy uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany na mocy umowy cesji przeniósł na powoda wierzycelność pieniężną przysługująca mu wobec (...) S.A. dotyczącą przedmiotowej szkody. Stosownie do zawartej

umowy najmu pojazdu zastępczego i cesji wierzytelności powód w dniu 11.04.2014 r. doręczył pozwanemu fakturę VAT nr (...) za wynajem auta w kwocie 7 084,80 zł. brutto. Pozwany uznał jedynie należne odszkodowanie jedynie do kwoty 3 542,40 zł ograniczając czas najmu z 32 do 16 dni, tj. 6 dni od zgłoszenia uszkodzeń do poinformowania o wycenie, plus 2 dni od zgłoszenia kolejnych uszkodzeń do poinformowania o wycenie, plus 5 dni technologicznego czasu naprawy, plus jeden dzień oczekiwania na części zamienne, plus 2 dni organizacyjne.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, który Sąd Rejonowy w Krośnie wydał w dniu 10 lipca 2014 r., strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że uznała w realiach niniejszej sprawy za zasadny zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w łącznej kwocie 3 542,40 zł., obejmującej zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 16 dni z zastosowaniem stawki stosowanej przez powoda. Zdaniem pozwanej brak jest podstaw by przyjąć, że niezbędny i uzasadniony czas naprawy pojazdu marki B. wynosił aż 32 dni, a co za tym idzie, że normalnym skutkiem zdarzenia drogowego z dnia 19 lutego 2014 r. była konieczność wynajmu pojazdu zastępczego przez okres przekraczający 16 dni, za które pozwana wypłaciła już odszkodowanie. Powód nie wykazał, że w przedmiotowym przypadku zakres uszkodzeń pojazdu był na tyle rozległy, aby pojazd wymagał tak długiego okresu naprawy, albo że zaistniały inne okoliczności pozostające w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałym zdarzeniem, uzasadniające wydłużenie okresu naprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lutego 2014 r. w R. na ul. (...) doszło do zdarzenia drogowego, wynikiem którego uszkodzeń doznał samochód marki B. (...) nr rej. (...) własności P. B.. Sprawcą kolizji był kierujący samochodem marki V. (...) nr rej. (...) Ł. R., ubezpieczony u strony pozwanej tj. w (...) S.A. V. (...).

W wyniku zdarzenia w samochodzie własności P. B. uszkodzeniu uległy następujące zewnętrzne elementy nadwozia: zderzak przedni wraz z osprzętem tj. okładziną, kratami i osłonami wlotu powietrza chłodzącego, zderzak tylny wraz z osprzętem tj. okładziną, tłumikiem, wzmocnieniem, wspornikiem, światłami odblaskowymi, czujnikiem odstępów, pokrywa komory silnika wraz z emblematem marki, pokrywa tylna oraz pas tylny wraz ze ścianą wewnętrzną oraz zamkiem.

Te elementy nadwozia zgodnie z przyjętą i stosowaną technologią naprawy samochodów osobowych wymagały cykli oraz procesów naprawczych w ramach czynności wymontowania, wmontowania oraz naprawy lub wymiany na nowe niektórych elementów. W przypadku pojazdu własności P. B. budowa pojazdu była typowa, technologia naprawy wskazanych uszkodzeń elementów nie odbiegała od innych marek pojazdów osobowych o nadwoziu typu samonośnego.

P. B. zgłosił szkodę u strony pozwanej, w dniu 24 lutego 2014 r. szkoda została przyjęta i został jej nadany nr (...). Z uwagi na fakt, iż nie została stwierdzona szkoda całkowita, P. B. w dniu 3 marca 2014 r. oddał należący do niego samochód do naprawy do serwisu. Proces naprawczy kompleksowo był zrealizowany przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś., który serwisuje między innymi markę B., a co za tym idzie serwis dysponował w czasie naprawy uszkodzonego pojazdu środkami technicznymi na odpowiednim poziomie i zgodnym z technologicznymi uwarunkowaniami koncernu B. do przeprowadzenia sprawnego całościowo procesu uszkodzonego samochodu B. bez zbędnej zwłoki. W tym samym dniu P. B. wynajął u strony powodowej samochód zastępczy marki H. (...) nr rej. (...). Koszt dobowy wynajmu samochodu H. (...) wynosił 180,00 zł. netto. Stawka ta obejmowała ubezpieczenie OC, AC, NW oraz 24 A.. W tym samym dniu została zawarta umowa cesji, na mocy której poszkodowany P. B. przeniósł na powoda wierzytelność pieniężną przysługującą mu wobec strony pozwanej w zakresie zwrotu kosztów najmu auta zastępczego wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami, w tym roszczeniami o zaległe odsetki. Powód złożył oświadczenie o przyjęciu teje wierzytelności. W dniu 2 kwietnia 2014 r. do w/w umowy został sporządzony aneks.

W dniu 5 marca 2014 r. w toku prowadzonego procesu naprawy dokonano zgłoszenia dodatkowych oględzin pojazdu i wysłano do ubezpieczyciela poprawioną kalkulację naprawy. Serwis naprawczy zaakceptowaną przez stronę pozwaną kalkulację naprawy uzyskał w dniu 19 marca 2014 r.

(...) czynności naprawcze zgodnie z historią naprawy pojazdu, odbywały się w dniach: 04.03.2014 r. – rozbrojenie pojazdu, 20,21.03.2014 r. – realizacja naprawy, 24,25,26,27,28.03.2014 r. – realizacja naprawy, 31.03.2014 r. – realizacja naprawy, 1,2,3.04.2014 r. – realizacja naprawy, 04.04.2014 r. do godz. 12.30 zakończenie i kontrola jakości. Dodatkowo, z historii naprawy pojazdu wynikają dodatkowo następujące aktywności w zastosowanym procesie likwidacji szkody oraz naprawy pojazdu marki B. nr rej. (...): 03.03.2014 r. – przyjęcie uszkodzonego pojazdu do naprawy, 05.03.2014 r. – dodatkowe oględziny pojazdu przez serwis, zgłoszenie konieczności wykonania korekty kalkulacji naprawy, 11.03.2014 r. – doręczenie do serwisu poprawionej kalkulacji naprawy, weryfikacja kosztorysu przez serwis, korespondencja z TU, 13.03.2014 r. – ponowne przesłanie do TU dodatku z dnia 11.03.2014 r., 17.03.2014 r. – ponowienie serwisu w sprawie akceptacji kosztorysu, czyli ten czasokres zawierał kolejne 5 dni. Pozostałe dni, jak wynika z protokołu to dni oczekiwania na akceptację poprawek kosztorysu przez TU – 8 dni (niektóre ząębające się z czynnościami technicznie naprawczymi) oraz dni wolne od pracy (koniec tygodnia) – 8 dni. W aktach szkodowych znajduje się wykonany w programie E. kosztorys nr (...), z którego wynikają poszczególne czasokresy cykli naprawczych w ramach prac blacharsko – lakierniczych. Kosztorys ten wskazuje na sumę 26,1 roboczogodzin jako wyznaczony technologiczny czas naprawy uszkodzeń pojazdu, którego nie należy utożsamiać z okresem rzeczywistym.

Naprawa samochodu własności P. B. zakończyła się w dniu 4 kwietnia 2014 r. i w tym samym dniu samochód zastępczy został oddany powodowi. W dniu 9 kwietnia 2014 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 7 084,80 zł za wynajem auta zastępczego i doręczył ją w dniu 11 kwietnia 2014 r. stronie pozwanej. Łącznie P. B. korzystał z samochodu zastępczego przez okres 32 dni.

Pismem z dnia 14 maja 2014 r. P. B. został poinformowany przez stronę pozwaną, że w związku ze szkodą zostało przyznane mu odszkodowanie w kwocie 2 880,00 zł. Kwota wynikająca z doręczonej faktury została przez stronę pozwaną zweryfikowana i zmniejszona z 32 do 16 dni (6 dni od zgłoszenia dodatkowych uszkodzeń do poinformowania o wycenie, 2 dni od zgłoszenia kolejnych uszkodzeń do poinformowania o wycenie, 5 dni zgodnie z technologicznym czasem naprawy pojazdu, 1 dzień oczekiwania na części oraz 2 dni organizacyjne). Pozwany przyznał i wypłacił powodowi dodatkowo kwotę 662,40 zł., co łącznie dało kwotę 3 542,40 zł.

W dniu 5 czerwca 2014 r. pozwany został wezwany przez stronę powodową do zapłaty kwoty 4 204,80 zł. tytułem różnicy między kosztem wynajmu pojazdu zastępczego a przyznanym odszkodowaniem wraz z należnymi odsetkami. W dniu 06 czerwca 2014 r. pozwany polecił wypłacić powodowi w/w kwotę 662,40 zł.

Biegły w pierwotnej opinii podał, że przy przyjęciu, że możliwe do weryfikacji były jedynie 11 dni wyłącznych technicznych czynności naprawczych w układzie jednozmianowym i przy przyjęciu czasu pracy jednej zmiany na poziomie 7 godzin, niezbędny czas naprawy pojazdu wynosiłby 77 godzin. Natomiast z kosztorysu technologiczny czas naprawy uszkodzeń został określony na 26,1 godzin. Rzeczywistego czasu naprawy (znacznie dłuższego), nie można utożsamiać jedna z czasem technologicznym, który przeważnie przyjmują w swoich kosztorysach zakłady ubezpieczeń. Według biegłego warsztat realizował techniczne czynności naprawcze w okresie trzykrotnie dłuższym. Biorąc pod uwagę stosunkowo mało skomplikowany zakres uszkodzeń jakie występowały w pojeździe przed naprawą biegły stwierdził, że rzeczywisty czas naprawy został nadmiernie wydłużony. Jeżeliby przyjąć, że w tym czasie nie występowały dodatkowe komplikacje lub nieprzewidziane i nie dające się ujawnić po „rozbrojeniu pojazdu” w dniu 04.03.2014 r. utrudnienia w realizacji naprawy oraz to, że zakład realizował naprawę pojazdu w systemie jednozmianowym to ten wynikający z „historii naprawy” rzeczywisty czas naprawy pojazdu należałoby skrócić o 5 ostatnich dni roboczych i zakończyć w dniu 28 marca 2014 r.

Jak wynika z historii naprawy popartej dokumentami czas postoju pojazdu w serwisie do momentu otrzymania ostatecznie zatwierdzonego kosztorysu naprawy tj. do dnia 19.03.2014 r. był znaczny, przy czym zdaniem biegłego nie można tu czynić zarzutu, iż ta zwłoka wynikała z winy zakładu naprawczego, ponieważ na podstawie historii

obiegu dokumentów zakład czynił starania w kierunku szybkiego „otrzymania sygnału TU” do możliwości wykonania czynności naprawczych. Zamówienie oraz otrzymanie niezbędnych części zamiennych odbyło się w rozsądnym czasie – bez zbędnej zwłoki. Natomiast już sam czas wykonywania przez zakład technicznych czynności naprawczych został bezzasadnie wydłużony zgodnie z zasadami dobrze i sumiennie wykonanej pracy mógł przebiegać w krótszym okresie czasu.

W opinii uzupełniającej biegły wskazał, że przyjęcie przez niego w pierwotnej opinii naprawy samochodu własności P. B. przez warsztat w systemie jednozmianowym (zamiast dwuzmianowego) było konieczne, gdyż zakłady naprawcze nie stosują takich metod naprawy. Do naprawy konkretnego pojazdu powołany jest jeden pracownik lub zespół takich osób, które realizują proces naprawczy od początku do końca. Taka metoda zdaniem biegłego jest uzasadniona i zapewnia dochowanie technologicznych czasokresów w procesie naprawczym w sposób właściwy, jako elementów niezbędnych do prawidłowych jakościowo prac zgodnie z technologią naprawy. Rozważania w przedmiocie naprawy w systemie dwuzmianowym miały charakter czysto teoretyczny, a obliczenia w tym zakresie, potencjalny wpływ na skrócenie czasu naprawy, miały charakter czysto teoretyczny.

/dowód: akta szkody komunikacyjnej nr (...), umowa najmu z dnia 03.03.2014 r. – k. 12-14; aneks nr (...) z dnia 02 kwietnia do umowy z dnia 03.03.2014 r. – k. 15-16; załącznik nr 2 do umowy najmu z dnia 03 marca 2014 roku – k. 17; pełnomocnictwo do zawierania umów najmu pojazdów zastępczych, do zawierania umów cesji wierzytelności i pospisywani niezbędnych dokumentów udzielonego przez M. R. M. – k. 18; oświadczenie o długości trwania najmu auta zastępczego, wysokości czynszu, przeniesienia wierzytelności z dnia 04 kwietnia 2014 roku – k. 21; faktura VAT wystawionej dnia 09 kwietnia 2014 roku – k. 22; potwierdzenie odbioru przesyłki skierowanej do pozwanej – k. 23; historia naprawy pojazdu - k. 24 – 25; pismo pozwanej do poszkodowanego P. B. z dnia 14 maja 2014 roku – k. 26; ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 05 czerwca 2014 roku – k. 27; dokumentacja techniczna naprawy pojazdu marki B. nadesłanej przez (...) Sp. z o.o. B. (...), tj. potwierdzenia zlecenia serwisu z dnia 03 marca 2014 roku, pisma skierowanego do poszkodowanego z dnia 24 lutego 2014 roku, pełnomocnictwa udzielonego przez poszkodowanego P. B. firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś., kosztorysu numer (...), kalkulacji naprawy samochodu (...) z dnia 05 marca 2014 roku, faktury VAT (...) – k. 59,60, 61; korespondencja mailowa pozwanego do serwisu z dnia 19 marca 2014 roku – k. 13 akt szkodowych; korespondencja mailowa serwisu do pozwanego z dnia 11, 13 i 17 marca 2014 roku – k. 12-13/2,14, 15/2 akt szkodowych; korespondencja mailowa pozwanego do serwisu z dnia 14 marca 2014 roku – 15, 16/2 akt szkodowych; opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej - k. 80-84, opinia uzupełniająca – k. 113-114/

Dowody z dokumentów zawartych w aktach szkody i aktach sprawy nie budzą wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności i rzetelności. Nie były też kwestionowane przez strony.

Opinię biegłego S. G., jak również opinię uzupełniającą, Sąd uznał za wiarygodne, bowiem są one kompetentne, jasne i rzetelne. Obie opinie zostały wydane przez właściwego specjalistę i odpowiadają na wszystkie postawione pytania. Po wydaniu przez biegłego opinii uzupełniającej, strony nie wniosły do niej żadnych zastrzeżeń i nie domagały się powoływania kolejnego biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Podstawa prawna odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej była bezsporna, bowiem sprawca kolizji z dnia 19 lutego 2014 r. (kierowany przez niego pojazd) był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił stronie pozwanej kwotę należną z tytułu likwidacji szkody tj. uszkodzenia samochodu B. (...) nr (...). Tym samym strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność gwarancyjną za sprawcę kolizji. W związku z tym szersze rozważania w tym zakresie są zbędne. Wypada jedynie przypomnieć, że zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony, zaś uprawniony do

odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§ 4). Wina sprawcy szkody i związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zdarzeniem (art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.) były również bezsporne.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości również uprawnienie powoda do dochodzenia od pozwanego odszkodowania określonego w pozwie, z uwagi na zawarcie w dniu 03.03.2014 r. przez poszkodowanego z powodem umowy o przelew wierzytelności (k. 17). Po stronie powodowej istnieje więc, co nie było kwestionowane, legitymacja czynna do dochodzenia od pozwanego roszczenia z uwagi na zawarcie umowy cesji (art. 509 § 1 k.c.). Natomiast przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie zakresu odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za poniesione koszty wynajmu samochodu zastępczego. Pozwany uznał swą odpowiedzialność do kwoty 3 542,40 zł., natomiast powód dochodzi różnicy pomiędzy kwotą widniejącą na fakturze tj. 7 084,80 zł., a kwotą wypłaconą, co daje równowartość 3 542,40 zł.

Nie budzi również wątpliwości, że aktualnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest już stanowisko, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy OC obejmuje również wydatki poniesione na najem pojazdu zastępczego. Pozostają one w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem i stanowią stratę określoną w art. 361 § 2 k.c. (zmniejszenie majątku poszkodowanego). Co więcej, refundacja tych kosztów jest uzasadniona nie tylko wówczas, gdy uszkodzony pojazd służył do prowadzenia działalności gospodarczej, ale również, gdy był przeznaczony jedynie do codziennego użytku i odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie jest uzależniona od niemożności skorzystania z komunikacji alternatywnej. W uchwale 7 sędziów SN z dnia 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/11, Lex nr 1011468) wprost stwierdzono, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Jak wskazano w cytowanym powyżej orzeczeniu SN, samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać. Pozwany nie kwestionował również konieczności korzystania przez P. B. z samochodu zastępczego.

Jak podkreślono w cyt. uchwale, na ubezpieczycielu ciąży obowiązek zwrotu jedynie wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnych proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje co do zasady poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony, za czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu.

Okres najmu w niniejszej sprawie trwał od momentu oddania przez P. B. samochodu do naprawy do serwisu naprawczego B. (...) w Ś. k/R., co miało miejsce w dniu 03 marca 2014 r., do dnia 04 kwietnia 2014 r., kiedy naprawiony samochód został przez poszkodowanego odebrany. Tak więc, skoro samochód został oddany do naprawy w dniu 3 marca 2014 r., to od tego dnia zasadnym było wynajęcie samochodu zastępczego.

Zarzut pozwanego, który nie uwzględnił w całości roszczenia powoda, dotyczy zbyt długiego okresu korzystania przez poszkodowanego z samochodu zastępczego, a przede wszystkim zbyt długiego czasu naprawy samochodu przez serwis. Pozwany uznał zasadność najmu samochodu zastępczego do 16 dni. Sąd podzielając wnioski zawarte w opinii biegłego uznał, że okres naprawy wynoszący 32 dni był zbyt długi, jednakże nie podzielił argumentacji pozwanego, że uzasadniony w okolicznościach niniejszej sprawy był najem auta jedynie przez okres 16 dni.

Biegły wskazywał w opinii (k. 80-84), że czas naprawy samochodu P. B. winien się zakończyć 28 marca 2014 r., wraz z wydaniem pojazdu poszkodowanemu, i Sąd ten pogląd podziela. Takiego wniosku biegłego nie kwestionował także powód. Sąd przyjął, że technologiczny czas naprawy pojazdu (aprobowany przez pozwanego), jak wskazywał biegły, nie pokrywa się z czasem rzeczywistym, gdyż nie uwzględnia m.in. dodatkowych oględzin pojazdu po rozbrojeniu, analizy optymalnego sposobu usunięcia uszkodzeń, oczekiwania na części zamienne.

Pozwany nie wnosił zarzutów co do wniosków zawartych w opinii z dnia 08.04.2015 r. co do określonego przez biegłego czasu naprawy, który winna zakończyć się jak wyżej wspomniano 28 marca 2014 r., lecz wnosił o zweryfikowanie opinii w zakresie przyjętego przez biegłego systemu naprawy (jednozmianowego), mimo że serwis na stronie internetowej deklarował system dwuzmianowy. Biegły w opinii uzupełniającej (k. 113-114) wyjaśnił wszelkie wątpliwości strony pozwanej, która nie wносиła dalszych zarzutów, a co za tym idzie można stwierdzić, zaakceptowała wnioski zawarte w opiniach biegłego.

Okres naprawy pojazdu, za opinią biegłego, w ustalonych okolicznościach sprawy, winien trwać od dnia 03.03.2014 r. do dnia 28.03.2014 r., czyli 26 dni. Powód za okres 32 dni wystawił fakturę na kwotę 7 084,80 zł., co za jeden dzień daje kwotę 221,40 zł. Za okres 26 dni powodowi należy się więc kwota 5 756,40 zł. Pozwany wypłacił powodowi kwotę 3 542,40 zł., tak więc powodowi tytułem dochodzonego roszczenia należy się kwota 2 214,00 zł. Sąd wskutek omyłki zasądził na rzecz powoda od strony pozwanej kwotę 2 114,00 zł. zamiast ustalonej bezspornie w toku postępowania kwoty 2 214,00 zł. (pkt I wyroku). Uznając, że stronie powodowej za wynajem samochodu zastępczego powyżej okresu 26 dni nie przysługuje roszczenie, w pkt II w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak stanowi art. 455 k.c., w przypadku zobowiązań bezterminowych (do których zalicza się zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia) dłużnik popada w zwłokę po wezwaniu go do spełnienia świadczenia przez wierzyciela. Reguła wynikająca z art. 455 k.c. ulega jednak modyfikacji w odniesieniu do świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń. Jak stanowi art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ubezpieczyciel jest zobowiązany spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Z ustaleń postępowania wynika, że powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 7 084,80 zł. W dniu 11.04.2014 r. faktura ta została doręczona, tak więc stronie powodowej odsetki należą się od dnia 12 maja 2014 r. i tak Sąd orzekł w pkt I wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł o art. 98 kpc. Należy stwierdzić, że powód wygrał sprawę w 60%, a pozwany w 40%. Na koszty poniesione przez powoda składają się: opłata od pozwu 211,00 zł. oraz pełnomocnika 617,00 zł. Tak więc powód poniósł koszty w łącznej kwocie 828,00 zł. Natomiast na koszty poniesione przez pozwanego składają się koszty pełnomocnika 617,00 zł. plus zaliczka na poczet opinii biegłego 1 000,00 zł., co w sumie daje kwotę 1 617,00 zł. Łącznie koszty w niniejszej sprawie wyniosły 2 445,00 zł. Z tej kwoty pozwanego obciąża kwota 1 467,00 zł. (60%), a powoda 978,00 zł. (40 %). Tak więc różnicę pomiędzy kwotą 1 617,00 zł. a 1 467,00 zł., czyli 150,00 zł. należało zasądzić na rzecz pozwanego od strony powodowej tytułem zwrotu kosztów procesu (tak punkt III wyroku).

W oparciu o treść art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594), Sąd nakazał Kasie Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od powoda kwotę 42,00 zł., od pozwanego kwotę 63,00 zł. tytułem nieuiszczonych wydatków na poczet wynagrodzenia biegłych (punkt IV wyroku). Z tytułu wynagrodzenia biegłych brakowało kwoty 105,00 zł., a rozdzielenie jej między strony jest zgodne z wynikami procesu.

Z:

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego oraz pełnomocnikowi powoda.
2. kal. 14 dni.